

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání dne 7. ledna 2013 o návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze na rozhodnutí o přípustnosti vydání **A. V. S., nar. xxx**, do Ruské federace k trestnímu stíhání, **t a k t o** :

Podle § 397 odst.1 tr. řádu

j e p ř í p u s t n é

vydání osoby

A. V. S.,

nar. xxx v xxx, ruského státního příslušníka, t. č. v předběžné vazbě ve Vazební věznici xxx xxx,

k trestnímu stíhání do Ruské federace pro trestné činy podvodu ve stádiu pokusu dle č. 3 čl. 30, č. 4 čl. 159 trestního zákoníku Ruské federace, kterých se měl dopustit tím, že

- 1) jako xxx xxx a člen xxx, s. r. o. AxxxD se spojil v r. 2006 s xxx státního podniku „Hxxxl Axxxa“ A. V. T. v úmyslu zmocnit se práva vlastnictví na budovu státního podniku „Hxxxl Axxxa“, do tohoto zapojili další neurčené spolupachatele, přičemž A. S. určil každému jeho úlohu v této zločinecké skupině. Za účelem spáchání trestného činu založili obchodní společnost IxxoS, s. r. o. , registrovanou dne 17. 5. 2006, která se nezabývala komerční činností, přičemž tato společnost měla být fiktivním věřitelem státního podniku „Hxxxl Axxxa“. A. S. a xxx státního podniku „Hxxxl „Axxxa“ A. V. T. za účelem vytvoření nezdůvodněné úvěrové zadluženosti státního podniku „Hxxxl Axxxa“ zorganizovali převod 3 milionů rublů od společnosti IxxoS, s. r. o. na účet státního podniku „Hxxxl Axxxa“ a to na základě smlouvy o poskytnutí služeb, podle které měl poskytnout s. p. „Hxxxl Axxxa“ místnosti pro ubytování, přičemž tyto služby poskytnuty nebyly a finanční prostředky nebyly vráceny. Poté dosud neztotožnění spolupachatelé A. S. a A. V. T.

předložili u Arbitrážního soudu pro město Moskva doklady o pohledávce ve výši 3 milionů rublů a tento soud dne 30. 10. 2006 schválil usnesení o splnění požadavku fiktivního věřitele společnosti IxxxS, s. r. o. ve výši 3 milionů rublů. Převod vlastnictví státního podniku „HxxxI Axxxa“, který má tržní hodnotu 370 milionů rublů, se neuskutečnil, neboť jeho protiprávnost byla odhalena,

- 2) jako xxx xxx a člen xxx, s. r. o. AxxxD se spojil v r. 2006 s xxx státního podniku „HxxxI Axxxa“ A. V. T. v úmyslu zmocnit se práva vlastnictví na budovu, kterou vlastnila společnost IxxxX, dále se spojil s jejím xxx V. I. Š. a dalšími osobami, přičemž každému určil jeho úlohu v této zločinecké skupině. Za účelem spáchání trestného činu měli v úmyslu využít obchodní organizaci VxxxM s. r. o., registrovanou dne 26. 7. 2005, která se nezabývala komerční činností a byla registrována pouze pro její využití pro podvod. A. S. společně s dalšími členy skupiny vypracovali plán, který předpokládal uskutečnění zdánlivého přechodu vlastnického práva na nemovitost společnosti IxxxX fiktivního věřitele VxxxM, s. r. o.. V listopadu 2007 využil A. N. T. svého služebního postavení ve společnosti IxxxX a další spolupachatelé a uskutečnili dodávku knižní produkce do skladovacích prostor této společnosti na adrese xxx, ul. xxx. V lednu 2008 poté předstírali zatopení vodou místností skladovacích prostorů a zničení této knižní produkce, čímž vytvořili umělé zadlužení společnosti. Poté předložili žádost u Arbitrážního soudu pro město Moskva a dne 31. 3. 2008 tento soud schválil usnesení o vymáhání dluhu u společnosti IxxxX ve prospěch VxxxM, s. r.o., a to ve výši 16.786.952 rublů za zničenou knižní produkci. Poté přistoupili ke smírcí dohodě, podle které měla být neobytná budova na shora uvedené adrese ve vlastnictví společnosti IxxxX převedena na společnost VxxxM, s. r. o., pro vyrovnání zadluženosti. Převod vlastnictví nemovitosti, která má tržní cenu přes 160 milionů rublu, se neuskutečnil.

O d ů v o d n ě n í :

Generální prokuratura Ruské Federace dne 29.3.2011 požádala cestou Ministerstva spravedlnosti České republiky o vydání A. S. (dále jen vydávaný) k trestnímu stíhání do Ruské Federace pro tr.činy podvodu ve stádiu pokusu dle č. 3 čl. 30, č. 4 čl. 159 trestního zákoníku Ruské federace, kterých se měl vydávaný dopustit způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto usnesení. Součástí této žádosti byla i žádost o vzetí vydávaného do předběžné vazby a to na základě článku 16 Evropské úmluvy o vydávání podepsané dne 13.12.1957 v Paříži (dále jen Úmluva, publikovaná pod č. 549/1992 Sb.). Vydávaný byl zatčen dne 20.7.2011 na území Hlavního města Prahy a usnesení předsedy senátu zdejšího soudu ze dne 22.7.2011

pod č.j. Nt 460/2011- 28 byl vzat podle § 396 odst.1 tr.řádu do předběžné vazby, kde se nachází až dosud. Po skončení předběžného šetření dne 14.9.2011 podala u zdejšího soudu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze návrh na vydání rozhodnutí podle § 397 odst.1 .tr.řádu s tím, že vydání vydávaného do Ruské Federace je přípustné. V odůvodnění návrhu bylo uvedeno, že jednání uvedené v extradičních materiálech naplňuje podle českého trestního zákoníku zákonné znaky zločinu podvodu podle § 209 odst.1, odst.5 písm.a) tr.zák. Jde o extradiční čin, vydávaný není českým státním občanem. Na území ČR není trestně stíhán. Součástí žádosti o vydání Generální prokuratury Ruské Federace jsou i garance, že jmenovaný nebude vystaven mučení, nebude ponižována jeho důstojnost a budou zachována jeho práva na obhajobu. V průběhu šetření nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by tyto garance zpochybňovaly. Vydávaný v celém dosavadním průběhu extradičního řízení kategoricky nesouhlasí se svým vydáním do Ruské Federace a nevzdal se práva na uplatnění zásady speciality.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 14.listopadu 2011 č.j. Nt 460/2011 – 348, jenž nabylo právní moci ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3.1.2012 sp.zn. 14 To 198/2011, bylo rozhodnuto tak, že podle § 397 odst.1 tr.řádu je vydání k trestnímu stíhání do Ruské Federace přípustné. Z podnětu podané ústavní stížnosti vydávaným následně Ústavní soud České republiky svým nálezem ze dne 10.10.2012 sp.zn. IV.ÚS 353/12 rozhodl tak, že se shora citovaná usnesení zdejšího i Vrchního soudu v Praze ruší, neboť jimi bylo porušeno ustanovení čl. 89 odst.2 Ústavy a právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl.36 odst.1 Listiny základních práv a svobod a čl.6 odst.1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Co do zbytku ústavní stížnosti, která se týkala stěžovatelova návrhu, aby byl neprodleně propuštěn z extradiční vazby, byla tato zamítnuta. V odůvodnění uvedeného nálezu ÚS ČR pak bylo ve vztahu k rozhodovací činnosti obecných soudů konstatováno, že tyto jsou povinny z úřední moci zkoumat, zda na straně vyžádané osoby nejsou humanitární, zdravotní a jiné závažné (např. rodinné) důvody, vzhledem k nimž by vydání do ciziny osobě způsobilo nepřiměřenou újmu. Tato zjištění musí být v rozhodnutí obecných soudů náležitě zhodnocena a zdůvodněna proč je či není vydání přípustné.

Dne 9.11.2012 vyhlásil Městský soud v Praze pod sp.zn. 2Az 20/2011 rozsudek, jímž byla zamítnuta správní žaloba, kterou se vydávaný domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.12.2011 č.j. OAM-310/LE LE05-2011, jímž mu nebyla mezinárodní ochrana udělena.

Vzhledem ke změně v obsazení senátu městského soudu projednávající uvedenou extradiční věc vydávaného bylo veřejné zasedání o návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze provedeno znovu. Zdejší soud následně vyslechl vydávaného, který uvedl, že v případě svého vydání do ruské Federace má strach z toho, že v Ruské Federaci (dále jen RF) bude proti němu veden

nespravedlivý proces, jeho základní práva budou porušena, což dovozuje i z toho, že jeho advokát do současné doby nemá přístup k jeho spisu. Pokud bude vydán do RF, čeká ho mučení, trýznění a jeho život bude neustále v ohrožení. Uvedl, že nikdy nebyl xxx hotelu Axxxa, nikdy nebyl správcem konkurzní podstaty a neměl k tomu vztah. Pan T. byl xxx. Vydáváný pracoval ve firmě, která si v hotelu pronajímala prostory a on se nezúčastnil nikdy žádného jednání ohledně sporů hotelu. V řízení o žádosti o azyl, jehož byl účastníkem uváděl obavy z fyzické osoby, která působí v RF. Ve firmě, jejímž je spoluvlastníkem, jsou pozemky, které mají velkou hodnotu. Skupina lidí včetně T. (pozn. dle extradičních materiálů spolupachatel vydáváného) ho vydírala, chtěli po něm peníze. Chtěli, aby svůj podíl na pozemcích na ně přepsal, byl jimi zmlácen. Odjel proto z RF do ČR a to z obavy o svůj život. Dvakrát se obrátil na policii v RF i na státní zástupce ale byl odmítnut. T. měl velký vliv, svědci budou svědčit proti němu. Prokurátor odmítl přijmout jeho trestní oznámení. O azyl žádal v ČR až když byl zatčen. Nežádal dříve, protože nevěděl, že je proti němu v RF vedeno tr. stíhání. Nevěděl o zatýkacím rozkazu. Ohrožovali i členy jeho rodiny. Nyní, když je v předběžné vazbě, obává se o manželku i děti, kteří žijí v RF. Jeho manželka cestuje na trase Moskva-Praha. Ona to dělá z nutnosti, malé dítě šlo do školy a nemohlo jít do školy v ČR a on byl vzat do vazby. V RF mají staré rodiče. Chtěl, aby děti studovali v ČR, ale jeho zatčení to znemožnilo. Nesouhlasí se svým vydáním do Ruské Federace. Mimo území RF je od září 2009 a na území ČR od února 2011. V ČR byl na začátku r. 2000, měl tady půjčovnu aut, bydlel xxx, xxx. Plánoval zde pobyt celé rodiny. Bude žádat o české občanství.

K žádosti vydáváného byl vyslechnut v této extradiční věci pan G. P., nar. xxx, který uvedl, že je autorem přeloženého textu z ruského jazyka „Vyjádření k případu A. S.“ (pozn. založen na čl. 678-90 spisu). Uvedl, že v Ruské Federaci pracuje 33 let jako novinář, je členem mezinárodní svazu novinářů, vyučuje na moskevské novinářské universitě kurzy investigativní žurnalistiky. V rámci své žurnalistické činnosti studoval listiny vystavené ruskými právníky, které jsou součástí spisu (pozn. založené na čl. 310-12). V jiných případech prováděl své šetření, např. setkal se s policisty či svědky. Z dokladů, které předložil vydáváný čerpal své poznatky. S panem T. se nesetkal. Na otázku, zda je v RF medializován případ hotelu Axxxa, odpověděl, že je mu něco známo z internetu. Je mu známo, že dne 13.9.2012 Evropský parlament schválil novou rezoluci, vztahující k dodržování lidských práv vězněných osob v RF. Dále organizace pro ochranu lidských práv popisuje poměry monitoruje podmínky v ruských věznicích. Zná názory člověka, který je vůdcem hnutí o podmínkách pronásledování podnikatelů v RF i vyjádření RF, kde uznávají závažnost problému.

Je mu známo, že vydáváný je stíhán pro tr.čin podvodu. Uvedl několik čísel. V současné době se v RF na základě rozsudků soudů nachází 1 mil. osob ve výkonu

trestu. Z toho na základě § 159 (tr.čin podvodu) je to asi 300 tis. lidí. Uvedl, že vystupoval též jako svědek v Nice u soudního tribunálu a dále v Milánu. V těchto případech pronásledování jsou porušovány zákony. Listiny byly falzifikovány. Svědek uvedl, že sám byl dvakrát vězněn, bylo to vždy stejné. Jako novinář napsal článek a natočil film o radioaktivním odpadu v Japonském moři. Byl obviněn ze špionáže ve prospěch Japonska. K otázce zacházení ve věznicích v RF se setkával s odsouzenými bezprostředně ve věznici, kde pobýval a na svobodě hovořil s advokáty, a zjistil , že je vždy patrná snaha v těchto věcech připravit obviněné o majetek a činit na ně nezákonný tlak. Zákon o veřejných pozorovatelích se objevil v RF před několika lety, a i když existuje tento zákon, jsou tyto pozorovatelé velice zřídka pouštěni do objektů, kde si vězni odpykávají své tresty. Své nezákonnosti uchovávají v tajnosti, ale ví se o nich.

Zdejší soud ve veřejném zasedání přdestřel procesním stranám rozsáhlé množství listinných důkazů, týkajících se jak obsahu extradičních materiálů předložených ruskými orgány, tak i listiny předložené vydávaným, přičemž zdejší soud z vlastní iniciativy opatřil další důkazy vztahující se k projednávané extradiční věci a to zjm. s přihlédnutím k názoru, který ve svém rozhodnutí zaujal Ústavní soud České republiky. Některé z těchto důkazů pak soud v souladu s ust. § 213 odst.2 tr.řádu doslovně k žádosti procesních stran v jednací síni přečetl. Jednalo se především o stanovisko advokáta vydávaného v RF, zprávy vládních či nevládních organizací (např. Amnesty International, Český helsinský výbor, Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Dále přihlédl k obsahu zpráv vyžádaných ke zjištění osobního stavu vydávaného od Ministerstva spravedlnosti ČR, oddělení státních občanství a matrik, jakož i odboru azylové a migrační politiky. V neposlední řadě v tomto řízení podrobně vyslechl i osobu vydávaného. Zdejší soud tak učinil zjm. proto, aby mohl s maximální možnou mírou pravděpodobnosti vyloučit nebo potvrdit, že jsou v uvedené věci dány důvody nepřipustnosti vydání podle § 393 písm. k-m) tr.řádu. Tedy je-li dána důvodná obava, že by trestní řízení v dožadujícím státě neodpovídalo zásadám článků 3 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, anebo trest odnětí svobody uložený nebo předpokládaný v dožadujícím státě by nebyl vykonán v souladu s požadavky článku 3 této Úmluvy (písm. k), či je-li důvodná obava, že vyžádaná osoba by v dožadujícím státě byla vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, příslušnosti k určité národnosti nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory, nebo, že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení anebo při výkonu trestu odnětí svobody (písm. l), či byla-li by osoba vydáním do dožadujícího státu vzhledem ke svému věku a osobním poměrům při zohlednění závažnosti trestného činu, ze kterého je obviněna, zřejmě nepřiměřeně postižena (písm.m).

Po provedeném dokazování v předmětné extradiční věci zdejší soud dospěl k závěru, že ruské justiční orgány předložily extradiční materiály, jakož i jejich obsah v souladu s článkem 12 Úmluvy. Je zřejmé, že dosud nedošlo k promlčení trestního

stíhání podle právního řádu dožadované či dožadující strany (článek 10). Ruské orgány rovněž poskytly záruky na základě čl.14 Úmluvy, která se týká zásady speciality, t.j., že vydávaný bude trestně stíhán jen pro trestný čin, stran něhož je žádáno vydání. Současně byla dána záruka k dodržení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikovaná pod č. 209/1992 Sb.). Trestný čin pro který je vydání žádáno je trestným i na území České republiky a lze za něj i podle trestního zákona České republiky uložit trest odnětí svobody v rozmezí od 5 roků do 10 let. Jde tedy o trestný čin podléhající vydávání ve smyslu § 392 tr.řádu (článek 2 Úmluvy). V daném případě se na vydávaného nevztahují důvody nepřípustnosti vydání podle § 393 písm.a)-p) tr.řádu . K důvodům nepřípustnosti vydání podle § 393 písm. k-m) tr.řádu - viz podrobněji níže. Tedy vydávaný není státním občanem České republiky, nebyla mu udělena mezinárodní ochrana podle zák.č. 325/1999 Sb., trestní stíhání podle právního řádu České republiky není promlčeno, trestní čin, pro který se vydání žádá nemá výlučně politický anebo vojenský charakter (článek 3,4 Úmluvy), čin uvedený v extradičních materiálech nebyl spáchán na území České republiky, za uvedený čin nelze uložit v dožadujícím státě trest smrti, vyžádaná osoba byla v době spáchání tr.činu trestně odpovědná, a nebyly zjištěna jiné důvody vylučující její trestní odpovědnost. Nejsou známy poznatky, že by trestní stíhání pro týž skutek proti vyžádané osobě v některém z cizích států či České republice skončilo pravomocným rozsudkem, bylo zastaveno nebo skončilo jiným rozhodnutím se stejným účinkem.

Zdejší soud se následně podrobně zabýval postavením vydávaného i v intencích shora citovaného rozhodnutí Ústavního soudu ČR (viz shora) tj. zevrubně se zabýval otázkou, *zda na straně vyžádané osoby nejsou humanitární, zdravotní a jiné závažné (např. rodinné) důvody, vzhledem k nimž by vydání do ciziny osobě způsobilo nepřiměřenou újmu*. Za tím účelem bylo vedeno dokazování jak k jeho dosavadnímu postavení v ČR, tak i jeho možnému postavení po vydání do jeho domovského státu k trestnímu stíhání. V průběhu tohoto extradičního řízení byly potřebné podklady pro rozhodnutí soudu zjištěny nejen výsledkem vydávaného ale i šetřením příslušných dožadovaných orgánů , které zdejší soud podrobně rozvedl ve svém usnesení ze dne 14.11.2012, jímž rozhodoval o dalším trvání předběžné vazby. Vydávaný nevlastní na území ČR žádný movitý či nemovitý majetek, rovněž obchodní společnost Exxxce s.r.o. nevlastní žádný prokazatelný majetek a poslední účetní závěrka byla předložena za rok 2003. Členové rodiny vydávaného mají uzavřenu nájemní smlouvu ke 2 bytům v ul.xxx , xxx, avšak trvale se zde nezdržují. Rovněž vydávaný uvedl, že jeho manželka a oba synové žijí v Ruské Federaci a manželka jej jezdí do ČR navštěvovat. Území ČR lze proto považovat za území, které mu poskytuje „přechodný azyl“ před orgány činnými v trestním řízení v Ruské Federaci. Stejně jako zdejší soud, tak i orgány ministerstva vnitra vedly i šetření pro účely svého rozhodnutí o žádosti vydávaného o poskytnutí mezinárodní ochrany. Tato ochrana vydávanému udělena nebyla a rovněž tak i správní žaloba proti rozhodnutí ministerstva vnitra byla zamítnuta. Z podkladů předaných pro účely

tohoto extradičního řízení vydávaným, jakož i z obsahu citovaného rozsudku Městského soudu v Praze, který rozhodoval o správní žalobě, jakož i ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR (její obsah viz níže) je zřejmé, že zdroje informací k situaci soudnictví a vězeňství v RF vychází převážně ze stejných zdrojů. Jde především o zprávy o dodržování lidských práv v RF vydávané Ministerstvem zahraničních věcí USA (Country Report on Human Rights Practices 2011), konkrétní rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, usnesení Evropského parlamentu (např. ze dne 10.9.2012 o politickém využívání soudnictví v Rusku či ze dne 17.2.2011 o právním státě v Rusku), jakož i zprávy mezinárodních institucí typu Amnesty International či Human Rights Watch. Monitorováním situace v RF se zabývají i zprávy Českého helsinského výboru. Poukazováno je na desítky soudních rozhodnutí, v nichž je shledáváno porušení práva na spravedlivý proces, jakož i na velmi špatné životní podmínky vězněných osob. Zmiňovány jsou případy O. O., nositele Sacharovovy cenu za svobodu myšlení udělené Evropským parlamentem za rok 2009, dále podnikatele M. Ch. a P. L. (případ xxx), dosud nevyřešené případy novinářek A. P., N. E., A. B. a právníka S. M. Kritizováno je i dodržování lidských práv v Severním Kavkazu (RF).

Pokud se týká vydávaného, tento jak v rámci extradičního řízení, tak i správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl, že mu hrozí v domovském státě nebezpečí z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v Ruské Federaci. U osoby vydávaného pak nebyly ani zjištěny skutečnosti svědčící o tom, že vydávaný je na území RF politicky aktivní a to zjm. v opozičních skupinách, což by mohlo mít případný vliv na průběh jeho trestního řízení zjm. jeho práva na spravedlivý proces (viz např. *kauza podnikatele Ch., který se kromě podnikatelských aktivit začal angažovat i politicky. V roce 2003 oznámil, že poskytne finanční prostředky opozičním politickým stranám Jabloko a SPS (Sojuz Pravych Sil). Ch. učinil rovněž několik veřejných prohlášení, v nichž kritizoval přetrvávající antidemokratické trendy v ruské vnitřní politice, a financoval neziskovou nevládní organizaci "Otevřená ruská nadace" za účelem podpory určitých politických hodnot v ruské společnosti – zdroj rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva č 5829/04*). Onemocnění, které v rámci správního řízení vydávaný uváděl nebylo shledáno tak závažným a specifickým, aby se mu nemohlo dostat řádné lékařské péče v jeho domovském státě. Ministerstvo zahraničních věcí České republiky pro účely tohoto extradičního řízení sdělilo, že již v roce 2009 konstatovali konzulové členských států EU v Moskvě, že v RF jsou základní práva obžalovaných na obhajobu obecně zajištěna a současná legislativa je v souladu s ustanoveními článku 3 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. RF a její mezinárodní závazky garantují základní práva i odsouzených osob. Existují však ověřené zprávy o jednotlivých případech hrubého porušování lidských práv a zásad obsažených v citovaných člancích 3 a 6 Úmluvy (viz shora demonstrativně uvedené případy). Jsou časté stížnosti na špatné podmínky ve výkonu trestu odnětí svobody (dále VTOS). Jde o případné neadekvátní postupy dozorců či

„dlouhodobé neformální tradice a pravidla chování“ upravující vztahy mezi samotnými vězni. Přestože v RF prokazatelně dochází k porušování lidských práv v oblasti VTOS, existují v RF i vězení na solidní úrovni. O tom se přesvědčili samotní pracovníci zastupitelských úřadů států EU v Moskvě např. v jedné z největších moskevských věznic ale i v jednom z největších vězeňských komplexů – v Zubovoj Polaně v Mordvinské republice.

Zdejší soud ve světle shora zjištěných skutečností přesto dospěl k závěru, že vydání vydávaného do RF je přípustné a není v rozporu nejen se samotnou Úmluvou, která skýtá právní rámec pro vydání vydávané osoby k trestnímu stíhání do dožádaného státu ale není v rozporu ani dalšími shora uvedenými úmluvami zavazující Českou republiku k dodržování lidských práv a základních svobod, kterým je třeba dát přednost před aplikací Úmluvy o vydávání.

Pokud vydávaný bude vydán z území České republiky do RF, tímto aktem mu žádná nepřiměřená újma nevzniká. Vazby rodinné, sociální či majetkové vydávaného k ČR nebyly shledány. Rodina vydávaného žije na území RF, což samo o sobě vzbuzuje důvodné pochybnosti o tvrzení vydávaného o tom, jaké nebezpečí hrozí jemu a jeho rodině v domovském státě. Vydávaný má být vydán k trestnímu stíhání do centrální oblasti RF, t.j. moskevské oblasti, nikoli tedy pod jurisdikci některé z autonomních etnických republik RF, kde může docházet k občanským nepokojům, nástupu vlivu islámu či ovlivňování místních úředníků, policie či soudů jednotlivými vládnoucími klany či rody (zdroj: zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 13.12.2012 č.j. 124510/2012). V případě tr.činu, pro který je extradice žádána, se jedná o sice závažný, přesto ryze kriminální tr.čin. Tedy trestná činnost, pro kterou je vydávaný obviněn nemá politický charakter, není namířena proti veřejnému pořádku. Ruské orgány daly garance ve vztahu k dodržování čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Návštěva pracovníků diplomatického sboru v moskevské věznici ale i v dalším velkém komplexu na území RF potvrzuje, že podmínky ve věznicích jsou sice „tvrdé-harsh“, což však automaticky neznamená mučení či týrání vězňů či pobyt v nelidských podmínkách. Měřítkem zde nemůže být vybavení věznic, skladba jídla či možnost trávení volného času vězňů v porovnání se stavem českého vězeňství. Tento extenzivní výklad jistě nemá § 393 písm.k) tr.řádu na mysli. Závěrem je třeba říci, že zdejší soud nijak nepřehlíží konkrétní výhrady ke stavu soudnictví či vězeňství v RF, na které je shora uvedenými zprávami poukazováno. V žádném případě však nejde o „masové či plošné porušování práva obviněných v RF na spravedlivý proces či na důstojné podmínky ve VTOS v Ruské Federaci. Nutno též poznamenat, že ČR stejně jako RF a další členské státy Úmluvy na sebe vzali závazek vyplývající z jejího obsahu. Její nedodržování z hlediska mezinárodních závazků, bez toho aniž by extradiční orgány státu uvedli logické a přesvědčivé důvody, a to zjm. s odkazem na shora citované úmluvy týkající se lidských práv, může vést ke zhoršení vzájemných diplomatických vztahů mezi těmito státy, popř. narušení zásady vzájemnosti, což by se mohlo

negativně dotknout českých občanů a jejich možností být vydáni z RF ke trestnímu stíhání či VTOS do svého domovského státu.

Z těchto důvodů proto rozhodl zdejší soud, jak ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

P o u č e n í : proti tomuto usnesení j e přípustná stížnost do 3 dnů ode dne oznámení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Tato stížnost má odkladný účinek.

V Praze dne 7.ledna 2013

JUDr. Luboš V r b a, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
M. D.